

• UNS ANYS COMPARTITS

Incipients aprenents de pintor varem compartir, en aquells anys d'entranable amistat, tot el que anavem descobrint en aquella Barcelona de postguerra, engrescats en unes il·lusions que ens unien. Uns anys en els que teniem la voluntat de no deixar-nos dominar per aquella realitat intrascendent i grisa.

Vaig conèixer l'Eduard Alcoy, si la memòria no em traeix, cap a l'estiu de l'any 1.946 o 1.947, quan coincidim dibuixant les oques del claustre de la Catedral, oques que ell dibuixava amb gran habilitat i, segur, omplia quartilla rera quartilla amb dibuixos que ja ens parlaven d'aquella seva desbordant imaginació que el caracteritzà. Diria que a partir d'aquell dia compartim, durant quinze o setze anys, amics, companys, aficions, matins i tardes de pintura i nits de copes i de tertúlies inacabables.

Des de la meua alçada l'Eduard era un home més aviat baix, de nas prominent i afilat, irònic i seguirà en el meu record amb aquell gest de continu acariciar-se la barba amb una mà i a l'altre, amb la punta dels dits grocs, la cigarreta que mai apagava. Un xic abandonat, amb una aire de la bohèmia que en aquells temps es portava, tenia, per costum, seguir quasi sempre les converses a peu dret disposat sempre, com un bon caçador, a deixar anar la seva sentència, sovint punyent, quasi sempre clara i precisa.

Flamenc, toros, cançó francesa, jazz... i la pintura, van ser aficions compartides i, a més de Barcelona, Mataró, ciutat de la seva última residència, va ser ja en aquells anys, lloc de continues referències d'aquelles primeres aventures intel·lectuals i a la que pràcticament varem iniciar la nostra biografia expositiva.

Ara, que es mostra aquesta necessaria revisió de la seva intensa trajectòria i en escriure aquestes ratlles, breu aproximació a la personalitat i el record de l'amic estimat, la memòria d'uns anys compartits, temps de comprensió i assimilació d'aquella incipient modernó que perseguíem tot intentant trobar la nostra veritat al marge del que estava establert fins que, ja avançada la segona meitat

dels cinquantes, aquelles nostres veritats comencen a fer-se realitat en entrar i ser considerats en les manifestacions i exposicions d'envergadura, exposicions i esdeveniments que no deixen de dibuixar el nostres primers passos com si es tractés d'una sola biografia.

Joan Hernández Pijuan
gener 1.999